

[Nathalie Lind.]

Til sidst skal jeg sige et par ord om de punkter, der er taget op under d og e. En ansøger, foreslår man, skal som en almindelig regel have et foreløbigt svar. Hertil må jeg sige, at dette vil betyde sagsforsinkelser af helt uoverskueligt omfang, og det vil kræve en udvidelse af antallet af offentligt ansatte, som vi vist ikke har set før.

Man foreslår dernæst, at skriftlighed skal være et almindeligt princip ved sagsbehandling. Dette er urealistisk. Skal det også gælde i sager, der rejses mundtligt? Skal en ansøger så have et skriftligt svar? Og hvad er en sag? Hvis en hustru kommer ind på et postkontor, og spørgsmålet opstår, hvorvidt hun har ret til at hæve en postanvisning, som er udstedt til manden, når hun ikke har en særlig fuldmagt med, eller hvis der er tale om accept af en crossed check, udstedt og endosseret af borgeren, ja, så er det en sag rejst over for en offentlig myndighed. Skal postekspedienten så forlade skranken for at gå ind og udfærdige et skriftligt svar på skrivemaskinen i baglokalet? Skal det også være sådan, at postekspedienten i sit skriftlige svar skal begrunde, hvorfor hustruen ikke kan få pengene udbetalt, eller hvorfor man ikke kan acceptere den crossed check? Og skal det endelig være sådan, at postassistenten i sit brev skal oplyse, at kunden kan klage til overpostmesteren?

Det er måske et lidt hårtrukket eksempel, men det er en sag, der rejses i den offentlige forvaltning, og det er en ganske praktisk ting fra dagligdagen. Når jeg tager det frem, er det kun for at sige, at vi skal være lidt varsomme. Livet er nu mere mangfoldigt, og problemerne er talrigere, end det i hvert fald visse steder forudsættes i dette forslag. Jeg ved da godt, at forslagsstillerne ikke ønsker sådanne konsekvenser, men jeg fremhæver det, fordi jeg mener, vi må være varsomme med at stille krav til administrationen, der teoretisk set er rigtige, men som i praksis vil få til følge, at den svulmer op.

Derfor vil vi også fra venstres side have afvejnet nøje fordele og ulemper ved en almindelig forvaltningslov og have dens indhold vurderet, før vi kan tage endelig stilling i denne sag. Vi ønsker en effektiv og en hurtig sagsbehandling med al mulig hensyntagen til borgernes retssikkerhed, men vi må

også advare mod indførelse af almindelige regler, som ville betyde en fordyrende og en forsinkende offentlig administration.

Nordqvist: Både forslagsstillerne og ministeren og den socialdemokratiske ordfører var inde på, at forgængerne til dette forslag til folketingsbeslutning er ombudsmandsloven og lov om offentlighed i forvaltningen. Det er i og for sig forbavsende, så lidt lov om offentlighed i forvaltningen faktisk benyttes, og derfor kan man måske stille det spørgsmål, om behovet for en yderligere kontrol med forvaltningens afgørelser egentlig er så udtalt, som det umiddelbart fremgår af det forslag, vi i dag har til behandling. Nu må vi jo erindre os, at det er ikke for at gøre en reverens for de ægte kværu-lanter, vi skal undersøge, om vi kan gøre det bedre, end det er i øjeblikket.

Vi må erkende imidlertid, at vi lever i en tid, hvor det offentlige påtager sig flere og flere opgaver, og som følge deraf er der større udsigt til for borgerne at få et mellemværende med de offentlige myndigheder. Ønsket om klare og letforståelige regler for administrative afgørelser er derfor forståeligt, men ved vurderingen af det foreliggende forslag bør man erindre sig, hvad fru Nathalie Lind før var inde på, at langt, langt de fleste af de afgørelser, der træffes inden for administrationen, sker mundtligt; på socialkontorer, på skattekontorer og på postkontorer landet over sker der dagligt tusindvis af afgørelser.

Dette, at borgerne føler sig usikre og magtesløse over for administrationen, er ikke noget ukendt og heller ikke noget nyt problem, men i mine øjne skyldes det vist også i nogen grad, at myndighederne ikke altid forstår at formulere sig, så borgeren forstår det. Jeg tror, vi kunne komme et langt stykke ad vejen — og det er ganske gratis, formentlig, for der er da noget, der hedder aftenskoler, hvis det kniber — hvis man kunne lære embedsmænd og tjenestemænd at udtrykke sig i et sprog, som menigmand forstår. Man bør erindre, at de fleste mennesker i dette land fortrinsvis læser bøger og aviser, og disse mærkværdige juridiske udtryk fatter de ikke så forfærdelig meget af, og det gør dem stejle, uvenlige i deres holdning over for de offentlige myndigheder.

Dernæst tror jeg nu også nok, vi herinde i